

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **PIEROT TRADE, s. r. o.**, se sídlem Rodimcevova 2059, Ostrava-Zábřeh, zastoupeného JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 784/1.30/13/14.3 ze dne 22. dubna 2013, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 784/1.30/13/14.3 ze dne 22. dubna 2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Hudečka, advokáta se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava-Moravská Ostrava.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 784/1.30/13/14.3 ze dne 22. dubna 2013, kterým bylo zamítnuto

odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě č. j. 1154/10.71-Ku/13/14.3 ze dne 22. 1. 2013, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč za spáchání správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce L. Č. v provozovně žalobce (prodejně lahůdek), a to nejméně dne 28. 2. 2012.

Žalobce namítal, že zjištěná činnost L. Č. byla krátkodobým excesem a svévolným jednáním jmenované, o níž již bylo rozhodnuto, že bude přijata do pracovního poměru. Tato skutková verze žalobce nebyla žalovaným dostatečně vyvrácená a žalovaný tak neprokázal déledobý výkon činnosti L. Č. Žalobce dále namítal, že správní orgány neuskutečnily svědecký výslech L.Č., který měl být klíčovým důkazem k žalobcově skutkové verzi. Žalobce následně dodal, že přijal opatření, aby se vzniklá situace již neopakovala; poznamenal také, že uložená pokuta pro něj představuje značnou újmu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že i krátkodobý výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah naplňuje znaky deliktního jednání; soustavnost není znakem závislé práce. Skutková zjištění žalovaného se opírala o shodné vyjádření L. Č. v průběhu kontroly, tak i následně o výpověď externí účetní žalobce, že L. Č. vykonávala práci „na zkoušku“. Pracovněprávní předpisy však nepřipouštějí práci „na zkoušku“ bez uzavření pracovněprávního vztahu; k zaučení slouží institut zkušební doby či dohody o provedení práce. Lze stěží předpokládat, že by L.Č. po příchodu na budoucí pracoviště začala bez pokynu žalobce utírat stoly a obsluhovat zákazníky. K neprovedené svědecké výpovědi žalovaný sdělil, že výslech L. Č. žalobce v průběhu celého řízení nikdy nenavrl; oblastní inspektorát se ji pokusil z vlastní iniciativy předvolat, avšak bezúspěšně. S ohledem na provedený výslech externí účetní žalobce pokládá žalovaný výslech L. Č. za nadbytečný. K přijatým opatřením k zamezení opakování závadného stavu žalovaný poznamenal, že tyto jsou vyhodnocovány jako polehčující okolnosti při ukládání sankce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že oblastní inspektorát práce provedl dne 28. 2. 2012 od 13.00 hod v prodejnách lahůdek v Ostravě, které jsou provozovny žalobce, kontrolu se zaměřením na výkon nelegální práce. V prodejně na adrese R. 2015, O.-Z., byla zastížena L.Č., která v prodejně lahůdek obsluhovala zákazníky a uklízela stoly. Vypověděla, že je na provozovně první den a pracuje „na zkoušku“. Účetní žalobce D. M. vypověděla, že L. Č. nemá uzavřen žádný pracovněprávní vztah, je v provozovně první den „na zkoušku“. O průběhu a výsledku kontroly byl dne 6. 4. 2012 vyhotoven protokol, s nímž byl žalobce seznámen a dne 13. 4. 2012 požádal o jeho přezkoumání, kdy uvedl, že L. Č. jakožto uchazečka o zaměstnání ve snaze zaujmout svévolně začala konat zjištěné práce. Po vyrozumění o přezkoumání protokolu podal žalobce dne 1. 6. 2012 námitky, které byly rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012 zamítnuty jako nedůvodné. Oblastní inspektorát

práce následně dne 10. 9. 2012 uložil za delikt umožnění výkonu nelegální práce příkazem pokutu. Žalobce podal proti příkazu dne 19. 9. 2012 včasný odpor, v důsledku čehož byl příkaz zrušen. V rámci deliktního řízení se dne 15. 11. 2012 konalo ústní jednání; dne 8. 1. 2013 podala svědeckou výpověď D. M., v níž potvrdila to, co uvedla při kontrole; předvolání L.Č. k podání svědecké výpovědi se nepodařilo adresátce doručit, neboť v řízení nebyla zjištěna adresa pobytu jmenované. Na základě deliktního řízení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání, jež bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Pokud se týče námitek směřujících proti zjištěnému skutkovému stavu, ztotožňuje se soud s obranou žalovaného. Správní orgány vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, kdy jak z kontrolních zjištění, tak i ze svědecké výpovědi účetní vyplynulo, že L. Č. pracovala v den provedené kontroly „na zkoušku“. Nejednalo se tedy o její excesivní jednání; je ostatně krajně nepravděpodobné, že by uchazeč o zaměstnání začal svévolně obsluhovat v provozovně budoucího zaměstnavatele zákazníky a uklízet stoly. Soud nespatřuje ani žádné pochybení u správních orgánů v nevyslechnutí L. Č., neboť učinily vše, co od nich bylo možno spravedlivě žádat, aby zajistily její svědeckou výpověď. Naopak žalobce, který se až v žalobě této výpovědi domáhá, pro její realizaci neučinil nic, ba ani ji nenavrl jako důkaz.

Napadené rozhodnutí však přesto nemůže obstát. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014 byl zrušen § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. Ústavní soud dopěl k závěru, že sporná právní úprava bránila řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty byla stanovena v takové výši, že omezovala rozhodující správní orgány přihlídnout k specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů mohla v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou a šlo proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosáhla ústavní dimenze. Na základě tohoto nálezu připadá v úvahu i uložení nižší pokuty než 250 000,- Kč. Logicky však – protože k vydání citovaného nálezu Ústavního soudu došlo až v průběhu řízení před soudem – žalobou napadené správní rozhodnutí neobsahuje odůvodnění toho, proč byla zvolena pokuta ve výši 250 000,- Kč, s výjimkou konstatování, že jde o pokutu na samé spodní hranici (tehdy platného) zákonného rozmezí. Nelze samozřejmě oprávněně tento nedostatek žalovanému správnímu orgánu vzhledem k okolnostem vytýkat. Zároveň však ale nemůže rozhodnutí z tohoto hlediska obstát. Naopak, důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 80/2013-41 ze dne 2. 12. 2014, publ. pod č. 3167/2015 Sb. r. NSS). Pokud zde byla polehčující okolnost v podobě přijatých opatření, jak sám žalovaný ve vyjádření k žalobě přiznává, její promítnutí do uložené pokuty může vyústit ve zcela jinou výši, než jaká byla původně uložena. Bude tedy na správních orgánech, aby se znovu zabývaly stanovením výše pokuty s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání. S ohledem na rozhodnutí ve věci samé již nebylo samostatně rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 21. května 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu